

Любен Каравелов

Не осъждай я за това...

Не осъждай я за това, че така е тя паднала!
Кой знае колко е сиромашкината страдала!
Борила се е с гладът, търпяла е неволя
и най-после е изгубила своята собствена воля.
„Който е чист, нека хвърли на нея камък“;
казал Христос. Хвърли и ти, ако ли се надееш,
че съвестта ти е чиста, или пък
ако мислиш калугерски морал да сееш.
Тя е погинала, но нейното сърце още е честно –
тя е готова да плаче за чуждите страдания;
а да стане човек е пет пъти по-лесно,
нежели сребролюбивата чорбаджийска компания.
Госпожите са гладни и жадни, па и готови на пакости;
за тях няма на светът нищо свето и нищо благородно; –
парите и богатството са всичките техни сладости;
а тържеството им е да изядат това, щото е народно,
А тя? Погледни я умилно, подай ѝ ръка човеческа,
и ще се засвети пак като алмаз пред ламбадата,
като блудният син в своята къща родителска,
като божур между тревите в ливадата.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12018>]